

பெண்குலம் இருக்கும்வரை கலைஞரின் புகழ் இருக்கும்!

“ஏ” தோ திராவிட இயக்க ஆட்சி வந்துதான் தமிழர்களைப் படிக்க வைத்ததுபோலப் பேசுகிறார்களே! சங்ககாலப் புலவர்களையும், இளங்கோ வடிவங்களையும், வள்ளுவரையும் படிக்கவைத்தது இவர்களா?” என்று சில போலி தமிழ்த்தேசியர்கள் கேட்கிறார்கள். ஈராயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முந்திய சங்க காலத்தில் கல்விக்கான வாப்ப்பு சுகலுக்கும் இருந்தது; சாதி பார்த்து பாலினம் பார்த்து தரப்பட வில்லை. அதனால்தான் பல பகுதிகளைச் சார்ந்த புலவர்களும், பெண்பால் புலவர்களும் இருந்தார்கள்.

அடுத்துவந்த களப்பிரர் காலத்தில்கூட சமணம், புத்தத்தின் பெண் குறவிகள் ஞானிகளாக இருந்தார்கள் என்பதை சிலப்பதிகாரமும், மணிமேகலையும், உணர்த்துகின்றன. அறநெறிகளைப் போதித்த சிலப் பதிகாரத்தின் கவுந்தியடிகளும், பிறருடன் பிரமாதமாகத் தத்துவவாதம் செய்த மணிமேகலையும் தக்க இலக்கியச் சான்றுகள்.

ஆனால், அதற்குப் பிந்திய சாம்ராஜ்யவாதிகளின் காலத்தில் வருணாசிரமம் ஓங்கி நின்று சாதி பார்த்துக் கல்வி என்றது, பெண் கல்வி மறுக்கப்பட்டது; சமஸ்கிருத ஆதிக்கம் கிளம்பி வந்தது. பக்தி இயக்க காலம் எனப்பட்டதில் அனேகமாக, சைவத்தில் ஒரு காரைக் கால் அம்மையாரும், வைணவத்தில் ஓர் ஆண்டாளும்தான்! மற்றபடி எல்லாம் ஆண்பால் புலவர்களே. பஞ்சம், சூத்திர மக்கள் கல்வியிலிருந்து தூர விலக்கி வைக்கப்பட்டார்கள்.

இதற்கான ஆதாரம் ஆங்கிலேயர் ஆட்சிக் காலத்தில் எடுக்கப்பட்ட மக்கள்தொகைக் கணக்கெடுப்பில் துல்லியமாக வெளிப்பட்டது. 1901 மக்கள்தொகைக் கணக்கெடுப்பு மெட்ராஸ் ராஜதானி பற்றி கூறியது: “1000 பேருக்கு 63 பேர்தான் படித்திருந்தார்கள். பெண்கள் என்று பார்த்தால் வெறும் 9 பேர்தான். 1000 ஆண்களில் கிறிஸ்தவர்களில் 198 பேரும், முசுல்மான்களில் 141 பேரும், இந்துக்களில் 116 பேரும் படித்திருந்தார்கள்.

வேறுவகையில் கூறினால் இந்துக்களில் 94% பேரும், முசுல்மான்களில் 93% பேரும், கிறிஸ்தவர்களில் 86% பேரும் படிக்காதவர்கள்”.

அதாவது, இருபதாம் நூற்றாண்டின் துவக்கத்தில் அன்றைய சென்னை மாகாணத்தில் 6% பேர்தான் படித்திருந்தார்கள். அதிலும் பெண்களோ 1%க்கும் குறைவு. இதிலே இந்துக்கள் நிலைதான் படு மோசம். ஆனால் அவர்கள்தாம் மக்கள் தொகையில் ஆகப் பெரும்பாலோர். இதற்குக் காரணம் நிலப்பிரபுத்துவக் கட்டமைப்பு என்பதோடு, அது இங்கே வருணாசிரமம் எனும் சாதிய சமூக வடிவமாக இருந்தது.

அந்தக் கணக்கெடுப்பு கூறியது: “பிராமணர்கள் 1000 பேர்களில் 308 பேருக்கு எழுதப்படிக்கத் தெரியும். அவர்களில் மலையாள, தமிழ், தெலுங்கு பிராமணர்கள் இந்த வரிசைப்படி முன்னணியில் இருந்தார்கள். சமூகத்தின் பிற பகுதியினரை விட பிராமணர்கள் அதிகம் படித்திருந்தது எதிர்பார்க்க வேண்டியதே.

பல தலைமுறைகளாக அந்த சாதி அனைத்து அறிவையும் தனது கைகளில் வைத்திருந்தது. படித்த சூத்திரனை தொற்றுநோய் போல ஒதுக்கிவைக்க வேண்டும் என அறிவிக்கும் சாஸ்திரங்களை அவர்கள் எழுதினார்கள். அதைவிட ஆச்சரியம் அதை சூத்திரர்களும் ஏற்கும்படி செய்திருந்தார்கள்”. (Census of India 1901 vol.15 part 1.report by W. Francis)

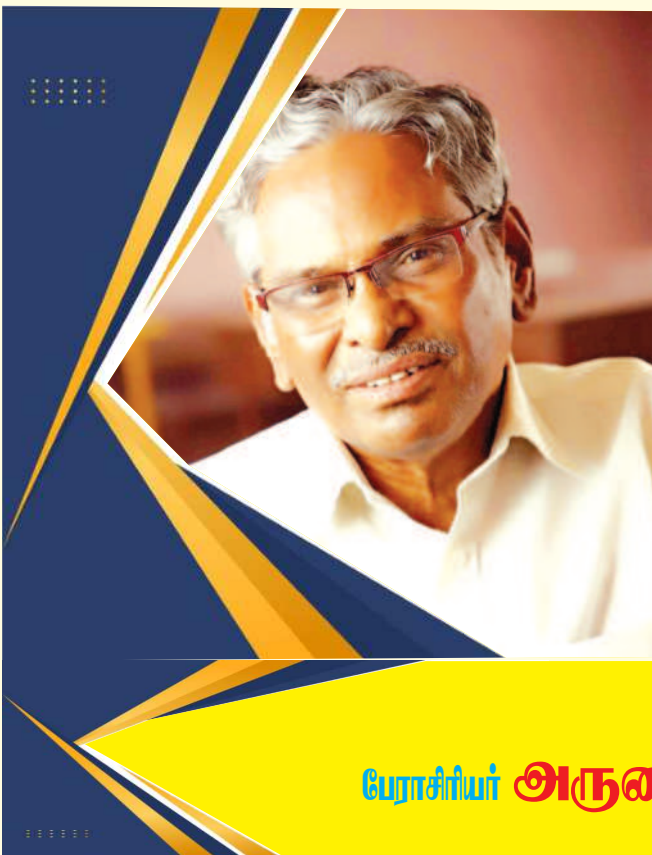
அந்நியன் சொல்கிறான் என்பதற்காக உண்மை பொய்யாகி விடுமா? பொதுவாகக் கல்வியறிவு குறைவாக இருக்க, பிராமணர்களில் மட்டும் 30% பேர் படித்தவர்களாக இருந்தது இந்திய நிலப்பிரபுத்துவத்தின் பிராமணிய வடிவத்தை துல்லியமாகக் காட்டியது. பல்லவ சாம்ராஜ்யம் துவங்கி நாயக்கர் ஆட்சி காலம் வரை இதுதான் நிலைமை. ஆங்கிலேயர் ஆட்சி முதலாளித்துவத்தை கொண்டு வந்ததால் அது பெண்கள் உள்ளிட்ட அனைவருக்குமான ஆங்கிலக்

கல்வியை அறிமுகப்படுத்தியது. அதையும் பயன்படுத்திக் கொண்டவர்கள் பிராமணர்கள் உள்ளிட்ட உயர் சாதியினர்தான். அடித்தட்டு சூத்திரர்கள், பஞ்சமர் மற்றும் அனைத்துப் பெண்களின் கல்வி நிலை ஆங்கிலேயர் ஆட்சியிலும் பரிதாபமாகவே இருந்தது.

இதிலொரு காத்திரமான மாற்றம் சூத்திரப் போராட்ட காலத்திலும், சூத்திரத்திற்குப் பிந்திய காலத்திலும்தான் நடந்தது. அதற்குக் காரணம் தந்தை பெரியார், கம்யூனிஸ்டு சிங்காரவேலர், பண்டிதர் அயோத்தி தாசர், போன்றவர்கள் அனைவருக்குமான கல்வியை வலியுறுத்தி நடத்திய வலுவான பரப்புரை. அதன் தாக்கம் காங்கிரசிலும் எதிரொலித்தது. அதனால்தான் ராஜாஜியின் குலக்கல்வி சதித் திட்டத்திற்கு காமராஜர் தலைமையில் காங்கிரசுக்குள் லேயே எதிர்ப்பு எழுந்தது. அதன் நீட்சியாக காமராஜர் ஆட்சியில் மதிய உணவுத் திட்டத்துடனான ஆரம்பக் கல்வி அதிகரித்தது.

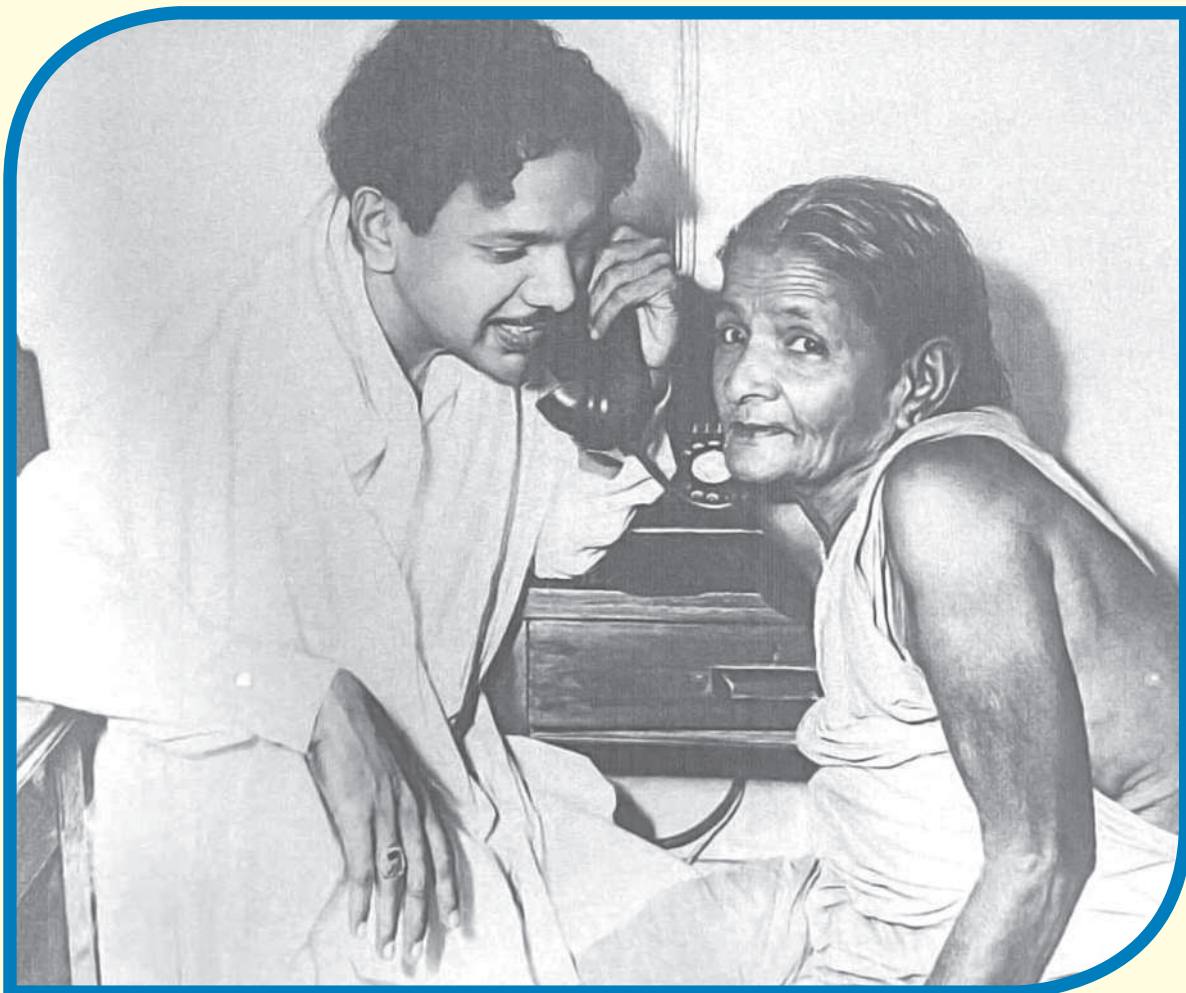
இதற்கான தரவை 1971 மக்கள்தொகைக் கணக்கெடுப்பு தருகிறது: “தமிழ்நாட்டில் கல்வியறிவு படைத்தவர்கள் 39% பேர். ஆண்கள் 51% பேர் என்றால், பெண்கள் 27% பேர்”. இதை எழுபது ஆண்டுகளுக்கு முந்திய நிலையோடு ஒப்பிட்டுப் பாருங்கள். ஏற்பட்டுள்ள சத்தான மாற்றம் புரியும். (Census of India 1971 series 19 Tamilnadu part 1)

அதற்குப் பிந்திய நூற்பதாண்டு நிலைமை என்ன? மோடி அரசு இன்னும் 2021க்கான மக்கள்தொகைக் கணக்கெடுப்பைச் செய்யவில்லை. எனவே 2011 கணக்கெடுப்பை ஆதாரமாகக் கொள்ள வேண்டியுள்ளது. அது கூறியது: “தமிழ்நாட்டில் கல்வியறிவு பெற்றவர்கள் 80% பேர். ஆண்கள் 87% பேர் என்றால், பெண்கள் 73% பேர்”. ஒரு மாபெரும் தாவல் நடந்துள்ளது. இந்தக் காலம் முழுக்க ஆட்சியில்

இருந்தது தி.மு.க. அல்லது அ.தி.மு.க. (Census of India 2011 Tamilnadu) முத்தமிழறிஞர் கலைஞர் முதல்வராக இருந்தும், எதிர்க்கட்சித் தலைவராக இருந்தும் இந்த மகத்தான மாற்றத்திற்குப் பெரும் காரணியாகத் திகழ்ந்தார்.

1971 இல் புதிய இடஒதுக்கீடு ஆணை பிறப்பித்தார். அது அரசுப் பணிகளுக்கு மட்டுமல்லாது கல்வி நிறுவனச் சேர்க்கைக்கும் பொருந்தியது. அதன்படி பொதுப் போட்டியில் 8% குறைக்கப்பட்டு பிற்படுத்தப்பட்டவருக்கு கூடுதலாக 6%, எஸ்.சி.எஸ்.டி. பிரிவினருக்கு கூடுதலாக 2% வழங்கப்பட்டது. பி.யு.சி. வரை கல்வியை இலவசமாக்கினார்; பாடப் புத்தகங்களை மலிவான விலைக்குத் தந்தார்.

1977இல் முதல்வரான எம்.ஜி.ஆர். 1979இல் பிற்படுத்தப்பட்ட வகுப்பாருக்கான இடஒதுக்கீட்டில் வருமான வரம்பைக் கொண்டுவந்தார். அது, சாதிரீதியாக நடந்த அநீதியைச் சரிசெய்ய சாதிரீதியான இடஒதுக்கீடு எனும் கோட்பாட்டைத் தூண்டித் தந்தது.

அதை எதிர்த்து கலைஞர் நடத்திய பெரும் இயக்கத்தால் அந்த ஆண்டு நடந்த நாடாளுமன்றத் தேர்தலில் அ.தி.மு.க. படுதோல்வி கண்டது. சுதாரித்துக்கொண்ட எம்.ஜி.ஆர். 1980இல் வருமான வரம்பை நீக்கியதோடு, இடஒதுக்கீட்டின் அளவை 68% ஆக உயர்த்தினார். கலைஞர் நடத்திய சமூகநீதி இயக்கத்திற்கு கிடைத்த வெற்றி அது.

1989இல் மீண்டும் கலைஞர் முதல்வரானது தமிழ்நாடு பெற்ற பெரும் பேறு. அந்தக் காலத்தில்தான் கல்விப் பரவலுக்கான சில முக்கிய முன்னெடுப்புகள் நடந்தன.

இடஒதுக்கீடானது 69% ஆக உயர்த்தப்பட்டது மட்டுமல்லாது, மிகவும் பிற்படுத்தப்பட்டோருக்கும் எஸ்.டி. மக்களுக்கும் தனி ஒதுக்கீடு கிடைத்தது. பெண் கல்விக்கு ஊக்கம் தரும் இரு முக்கிய நடவடிக்கைகளும் இதே ஆண்டில் தான் நடந்தன. இடஒதுக்கீட்டிற்குள் லேயே பெண்களுக்கு 30% உள்ஒதுக்கீடு தரப்பட்டது. குடும்பச் சமூக நடைமுறைகளை மீறாதவர்களுக்கு கடுமையான தண்டனை வழங்கப்படும் வந்தது. பெண்ணுக்கு சுயேச்சையான வாழ்வு கிடைப்பது, சொத்துரிமை கிடைப்பது எனப் பல நூறு ஆண்டுகளாக நடப்பில் இருந்த மனுஅதர்ம சாஸ்திரத்தின் ஒரு கூறு அடித்து நொறுக்கப்பட்டது. பெண்களுக்கு இலவசப் பட்டப் படிப்பு, எட்டாம் வகுப்பிற்கு மேல் படித்த பெண்களின் திருமணச் செலவிற்கு உதவித் தொகை என மாதர் நலத் திட்டங்கள் பிறந்தன.

இத்தகைய நல்லாட்சி 1991இல் அநியாயமாகக் கலைக்கப்பட்டது. அதைத் தொடர்ந்து ஜெயலலிதா முதல்வரானார். அவர் காலத்தில் 69% இடஒதுக்கீட்டிற்கு ஆபத்து வர, அதைத் தடுக்க அம்மையார்

முயன்றார் என்றால் அதற்கு முக்கிய காரணம் கலைஞர் நடத்திய பேரியக்கம். எதிர்க்கட்சித் தலைவராயிருந்த கலைஞர் மட்டும் களம் காணாமல் இருந்திருந்தால் 69% இடஒதுக்கீட்டைக் காக்கும் முயற்சியில் அம்மையார் இறங்கியிருக்க மாட்டார்.

ஆட்சியில் இருந்தாலும் இல்லாவிடாலும் கல்விப் பரவலில், குறிப்பாகப் பெண் கல்வியில், அதற்கான சமூகநீதிக் கட்டமைப்பை உருவாக்குவதில் கண்ணுங் கருத்துமாக இருந்தார் கலைஞர். 1996இல் மீண்டும் முதல்வரானதும் விதவை மறுமண உதவித் திட்டம், சாதிமறுப்பு திருமண உதவித் திட்டம், ஏழைத் தாய்மார்களுக்கு பேறுகால உதவித் திட்டம் என வரிசையாகக் கொண்டுவந்தார்.

அனைத்திற்கும் மேலே பெண்களுக்கு 33% இடஒதுக்கீட்டுடன் உள்ளடக்கித் தேர்தலை நடத்தி அவர்களுக்கு அரசியல் அதிகாரமும் தந்தார். மாணவ-மாணவியருக்கு இலவசப் பேருந்து பயணத்திற்கும் வழி வகுத்தார். இவை எல்லாம் சேர்ந்துதான் 2011இல் கல்வியில், அதிலும் பெண் கல்வியில் ஒரு பெரும் பாய்ச்சல் நடந்தது.

உபநயனம் எனும் கல்வித் துவக்க சடங்கு பெண்ணுக்கு கிடையாது. கல்யாணமே அவளுக்கு உபநயனம் எனச் சொல்லி, சிறு வயதிலேயே அதை நடத்தி வைத்து அவர்களின் கல்விக்கண்ணைக் குருடாக்கும் வேலை பிராமண சமூகத்திலேயே நடந்தது. அதையே நல்ல வழக்கமென பிற உயர்சாதியினரும் நினைத்துக் கடைப்பிடித்தனர். உயர் சாதிகளிலேயே அந்த நிலை என்றால் பிற சாதிப் பெண்களைப் பற்றிச் சொல்ல வேண்டுமா? பெண்களைத் தற்குறிகளாக்கி, அவர்களை அடக்கியாண்டு வந்தார்கள்.

“பெண்டாட்டிதனை அடிமைப்படுத்த வேண்டிப் பெண்குலத்தை முழுதடிமைப்படுத்தலாமோ?” எனும் பாரதியின் கேள்வியில் அன்றைய வாழ்வின் கொடூரம் வெளிப்பட்டது. அந்த நிலை இன்று பெருமளவு மாறியிருக்கிறது என்றால், அதற்குக் காரணம் கலைஞரின் தொலைநோக்குடனான, அபாரமான சமூக நீதிச் செயல்பாடுகள். பெண் குலம் அழிந்தால் மானுடம் அழிந்துவிடும்; பெண்குலம் இருக்கும் வரை கலைஞரின் புகழ் இருக்கும். ●

காவிரிக் கரையிலிருந்து இந்தியாவின் வரலாறு!

தமிழ்நாட்டிற்கென்று வரலாறே எழுதப்படவில்லை. தமிழ்நாட்டினுடைய வரலாறு எழுதப்படாததற்குக் காரணம், தமிழ் மன்னர்கள் வாழ்ந்த காலத்திலே வாழ்ந்தவர்கள், அந்த மன்னர்களைப் போற்றவும், புகழவும் பாடல்களை இயற்றினார்களே அல்லாமல், வரலாற்றை எழுத வேண்டுமென்று யாரும் எண்ணவில்லை.

அதனால்தான், இந்திய நாட்டு வரலாற்றைப் பற்றி வின்சென்ட் சொல்லும் போது, “இந்திய நாட்டு வரலாறு காவிரிக்

கரையிலிருந்து எழுதப்பட்டிருக்க வேண்டும்; கங்கைக் கரையிலிருந்து எழுதப்பட்டதுவறு” என்று குறிப்பிட்டார். அதனையே மனோன்மணியம் ஆசிரியர் சுந்தரம் பிள்ளை அவர்களும் எடுத்துச் சொன்னார்.

அதையேதான் பேரறிஞர் அண்ணா அவர்கள் அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகத்திலே உரையாற்றும்போது “ஆற்றோரம்” என்ற தலைப்பிலே உரையாற்றி, இந்திய நாட்டு வரலாறு காவிரிக் கரையிலிருந்து எழுதப்பட்டிருக்க வேண்டு

மென்று குறிப்பிட்டார்.

அந்த ஆதங்கம் என்னுடைய உள்ளத்திலே நீண்ட நாட்களாக இருந்த காரணத்தினால், அறிஞர் அண்ணா அவர்களுக்குப் பிறகு நான் ஆட்சிப் பொறுப்பேற்றபோது, டாக்டர் மு.வ. போன்ற பெருமக்களையெல்லாம் அழைத்து, தமிழகத்தின் வரலாற்றை நீங்கள் அனைவரும் சேர்ந்து, ஆய்ந்து, சிந்தித்து, தொகுத்து எழுத வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொண்டேன்.

- கலைஞர்